

Elindulok, de egy parasztkorokk fészületnél máris meg kell állnom.

„Annyi ilyen gipszkrisztus meg pléhkrisztus van, és vajon mitől védenek meg?... Na dugulj már el, kicsinyhitű barom, aki vagy”, mondja saját magának Botond.

Az utcán mintha nagyapám Terra kistraktorát látnám szembejönni, a piros utánfutójával együtt. De persze nem ő ül a bakon, hanem egy menekülő káli család. Egy csomó kellék tartozott hozzá, kapa, borona, apró alkatrészek, mi is még?

„Rotációs kapa”, úristen, micsoda szavak jutnak eszembe.

Intek nekik, senki sem int vissza.

